

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ДЖОРДЖІЯ

Мій коханий Джеймсон!

На нас із тобою рано ставити хрест. Моє серце завжди буде з тобою, де б ми не були. Час і відстань — лише тимчасові незручності для такого кохання, як наше. Мені байдуже, чи йдеться про дні, місяці ба навіть роки, — я чекатиму. Ми чекатимемо. Ти знайдеш мене там, де струмок огинає хиткі осики, саме там, де ми обоє мріяли дождити одне одного. Мене вбиває те, що я залишаю тебе, але я зроблю це заради тебе. Я оберігатиму нас. Я чекатиму на тебе щосекунди, щогодини, щодня до кінця свого життя, а якщо й цього буде замало, то чекатиму цілу вічність, бо саме стільки я кохатиму тебе, Джеймсон.

Повертайся до мене, коханий.

Скарлетт

«Джорджія Еллсворт». Я провела великим пальцем по кредитці, шкодуючи, що мені несла геть-чисто стерти літери. Шість років шлюбу, і єдине, що мені лишилося, — це прізвище, яке навіть не було моїм.

За кілька хвилин у мене не буде й цього.

— Номер дев'яносто вісім? — гукнула Джульет Сінклер з-за плексигласового скла своєї кабінки так, ніби я була не

єдиною людиною у відділенні ДАІ Поплар-Гроув і не стирчала там протягом останньої години.

Я прилетіла до Денвера сьогодні вранці й приїхала сюди по обіді, але досі не побувала вдома: настільки відчайдуш-но я прагнула позбутися останніх натяків на Деміана у сво-єму житті. Маю надію, якщо втрачу його прізвище, то від-чуватиму трохи менший біль через втрату його самого й шести років свого життя.

— Я тут.

Я відклала кредитку та підійшла до віконця.

— Де твій номерок? — запитала Джульєт, простягаючи руку із самовдоволеною посмішкою, яка майже не зміни-лася зі шкільних часів.

— Тут тільки я, Джульєт.

Виснаження било по кожному нерву в моєму тілі. Коли це скінчиться, я зможу згорнутися клубочком у тому вели-кому кріслі в бабусиному кабінеті й ігноруватиму світ до кінця свого життя.

— У правилах вказано...

— Та годі тобі, Джульєт. — Софі закотила очі, увійшов-ши до кабінки Джульєт. — Усе одно папери Джорджії в ме-не. Сходи на перекур абощо.

— Гарзд. — Джульєт відштовхнулася від стійки, звіль-нивши місце для Софі, яка закінчила школу на рік рані-ше. — Рада тебе бачити, Джорджіє. — Вона кинула в мій бік цукрово-солодку усмішку.

— І я тебе.

Я подарувала їй відпрацьовану усмішку, яка була при-клеєна до мого обличчя протягом останніх кількох ро-ків, допомагаючи мені триматися купи, поки все інше розсипалося.

— Вибач за це. — Софі нахилилася, морщачи носа й по-правляючи окуляри. — Вона... Взагалі-то, вона не сильно змінилася. У кожному разі все було ніби гарзд.

Вона повернула документи, які мій адвокат дав мені вчо-ра разом із моєю новою карткою соціального страхування, і я поклала їх у конверт. Іронія полягала в тому, що, тоді як моє життя розвалилося, свідчення цього краху були акурат-но скріплені скобою, повернутою на сорок п'ять градусів.

— Я не читала угоду абощо, — тихо сказала вона.

— Про це писали в «Тижневику про зірок!» — подала голос Джульєт.

— Не всі ми читаємо цей мотлох із плітками! — відпові-ла Софі через плече і співчутливо усміхнулася мені. — Ми всі тут пишаємося тобою, тим, як високо ти тримала голо-ву під час цього... всього.

— Дякую, Софі, — відповіла я, ковтаючи клубок у горлі.

Єдине, що було ще гірше, ніж крах шлюбу, який мені всі й пророкували, — це те, що про моє розбите серце та при-ниження написали всі вебсайти та журнали для любителів пліток, а ті з таємною насолодою смакували моєю особис-тою трагедією. В останні шість місяців мене прозвали Кри-жаною Королевою, бо я високо тримала голову й не від-кривала рота, коли мені в обличчя тицали камери, але, якщо такою була ціна збереження того, що лишилося від моєї гідності, хай так і буде.

— То я можу привітати тебе із поверненням додому? Чи ти просто в гості?

Джульєт простягнула мені невеличкий роздрукований папірець, який слугуватиме моїм тимчасовим водійським посвідченням, доки нове не надійде поштою.

— Я повернулася додому.

Моя відповідь була все одно що оголошення новини по радіо — Джульєт подбає про те, щоб усі в Поплар-Гроув знали про це ще до вечора.

— Що ж, тоді ласкаво прошу додому! — Вона яскраво усміхнулася. — Ходять чутки, що твоя мама теж у місті.

У мене скрутило шлунок.

— Справді? Я... ну... ще не була вдома.

«Ходять чутки» означало, що маму бачили або в одному з двох магазинчиків, або в місцевому барі. І друге було значно ймовірніше. З іншого боку, можливо, це добрий...

Не закінчуй цього речення.

Одна думка про те, що мама могла приїхати, щоб підтримати мене, мала обернутися нищівним розчаруванням. Вона чогось хоче.

Я прочистила горло:

— Як поживає твій тато?

— У нього все добре! Зараз ніби все під контролем. — Обличчя Джульєт посмутніло. — Мені справді шкода через те, що з тобою сталося, Джорджіє. Я навіть уявити не можу, що було б, якби мій чоловік... — Вона похитала головою. — Так чи інакше, а ти на таке не заслужила.

— Дякую. — Я відвела погляд, помітивши її обручку. — Перекажуй від мене привіт Дену.

— Перекажу.

Я вийшла на пообіднє світло, яке розфарбувало Мейн-стріт спокійним м'яким теплом, і зітхнула з полегшенням. Я повернула своє прізвище, а місто виглядало саме таким, яким я його пам'ятала. Сім'ї прогулювалися вулицями, насолоджуючись літньою погодою, а друзі теревенили на тлі мальовничих скелястих гір. Населення Поплар-Гроув було меншим, ніж мешканців у висотці, проте достатньо численним, щоб пів десятка світлофорів були не зайвими, і настільки згуртованим, що приватність була тут рідкістю. А ще в нас була чудова книгарня.

Бабуся подбала про це.

Я кинула папери на переднє сидіння орендованої машини й завмерла. Напевно, мама зараз вдома — я не просила, щоб вона віддала мені ключі після похорону. Раптом виявилося, що мені не так уже й хочеться їхати додому. Останні кілька місяців висмоктали з мене співчуття, силу й навіть

надію. Я не була певна, що зможу впоратися з мамою, коли в мені залишилася тільки злість.

Але тепер я вдома, де зможу поновити сили, поки знову не стану цілісною.

Підзарядитися. Саме це було мені потрібно перед зустріччю з мамою. Я попрямувала через дорогу до «Чайного столика» — того самого магазину, який бабуся допомогла відкрити одній зі своїх найближчих подруг. За заповітом, який вона залишила, тепер я була мовчазною партнеркою. Я була... всім.

У мене стиснулося серце, коли я дорогою побачила табличку «Продається» на колишньому зоомагазині містера Наварро. Минув рік відтоді, як бабуся повідомила мені, що він помер, а його магазин був найкращою нерухомістю на Мейн-стріт. Чому тут не відкрилося щось інше? Поплар-Гроув заледве тримався на плаву? Ця думка скрутилася в мому шлунку, як кисле молоко, коли я увійшла до книгарні.

Пахло пергаментом і чаєм, до чого домішувалися запах пилу й атмосфера дому. Поки я жила в Нью-Йорку, я так і не змогла знайти в жодній книгарні нічого схожого на цей заспокійливий аромат. Із першим же ковтком повітря мої очі затуманив смуток. Бабусі не було вже пів року, і я так за нею сумувала, що ледве стримувала почуття, які наповняли мої груди, ніби я от-от провалюсь у порожнечу, яку вона лишила по собі.

— Джорджіє? — Щелепа місіс Рівери на мить відвисла, перш ніж вона широко усміхнулася з-за прилавка, розмовляючи в цей час по телефону, який затискала між вухом і плечем. — Зачекай секунду, Перрі.

— Вітаю, місіс Ріверо. — Я усміхнулася і помахала її привітному знайомому обличчю. — Не уривайте розмову через мене. Я просто заскочила.

— Що ж, я рада тебе бачити! — Вона скосила погляд на телефон. — Ні, не тебе, Перрі. Щойно зайшла Джорджія! —

Її теплі карі очі знову зустрілися з моїми. — Так, та сама Джорджія.

Я ще раз помахала їй рукою, поки вони говорили далі, а потім пішла до секції романтичної літератури, де купа полиць була присвячена книгам, які написала бабуся. Я взяла її останній опублікований роман і глянула на суперобкладинку, з якої усміхалося її обличчя. У нас були однакові блакитні очі, а своє колись чорне волосся вона перестала фарбувати десь приблизно до сімдесять п'ятого дня народження — через рік після того, як мама вперше залишила мене на порозі її дому.

На фото бабуся була в перлах і шовковій блузці, хоч у житті вона зазвичай була вбрана у брудний комбінезон для роботи в саду та крилатий капелюх, який міг кинути тінь на цілий квартал. Але усмішка на обкладинці була такою ж, як у житті. Я взяла ще одну, більш ранню книгу, щоб подивитися на іншу версію цієї усмішки.

Двері дзенькнули, і за мить у проході за моєю спиною якийсь чоловік з мобільником біля вуха почав переглядати художню літературу.

— Сучасна Джейн Остін, — прошепотіла я, читаючи цитату з обкладинки.

Мене ніколи не переставало дивувати, що в бабусі була найбільш романтична душа, яку я зустрічала, і хоча сама вона була закохана й кохана лише протягом кількох років, проте більшу частину свого життя провела на самоті, пишучи книги про кохання. Навіть коли вона вийшла заміж за дідуса Браяна, вони прожили разом усього десять років, перш ніж його забрав рак. Можливо, жінки в моїй родині були прокляті, коли йшлося про любовне життя.

— Що це, трясця, таке? — голос чоловіка підвищився.

Мої брови злетіли вгору, і я озирнулася через плече. Він тримав у руках книгу Ноа Гаррісона, де — уявіть собі — пара була зображена в класичній позі за мить до поцілунку.

— Так, я не перевіряв свою електронну пошту посеред Анд, тому вперше бачу нове, — говорив він у трубку.

Чоловік ледь не кипів від гніву, коли взяв іншу книгу Гаррісона. Він поклав їх поруч — дві різні пари, проте поза та сама.

Я точно взяла б цю книжку або якусь іншу з цього відділу.

— Та вони ж цілком однакові, от у чому проблема. Що було не так зі старою... Так, я розлючений! Я їхав вісімнадцять годин і, якщо ти забув, перервав свою дослідницьку поїздку, щоб дістатися сюди. Кажу тобі, вони абсолютно однакові. Зачекай, я доведу це. Панянку? — раптом звернувся він до мене.

— Так?

Я трохи повернулася і глянула вгору — дві обкладинки майже торкалися мого обличчя.

— Вони не здаються вам однаковими?

— Так. Одну без проблем можна замінити на іншу.

Я поклала одну з бабусиних книжок назад на полицю і подумки тихенько попрощалася з нею, так само, як робила щоразу, коли торкалася одної з її книжок у магазині. Чи буду я колись менше сумувати за нею?

— Ясно! Та вони не мають здаватися однаковими! — огризнувся чоловік.

Сподіваюся, це стосувалося бідлахи по той бік слухавки, бо, якщо таким тоном він говоритиме зі мною, це не піде йому на користь.

— На захист вашого співрозмовника можу сказати, що всі його книжки здаються однаковими. Відстій, — пробурмотіла я.

Трясця! Слова злетіли з моїх губ до того, як я встигла себе спинити. Гадаю, моя тактовність вимкнулася так само, як і мої емоції.

— Вибачте...

Я повернулася до нього обличчям і повільно зводила погляд угору, поки не побачила дві темні брови, здивовано підняті над такими ж темними очима. Ого!